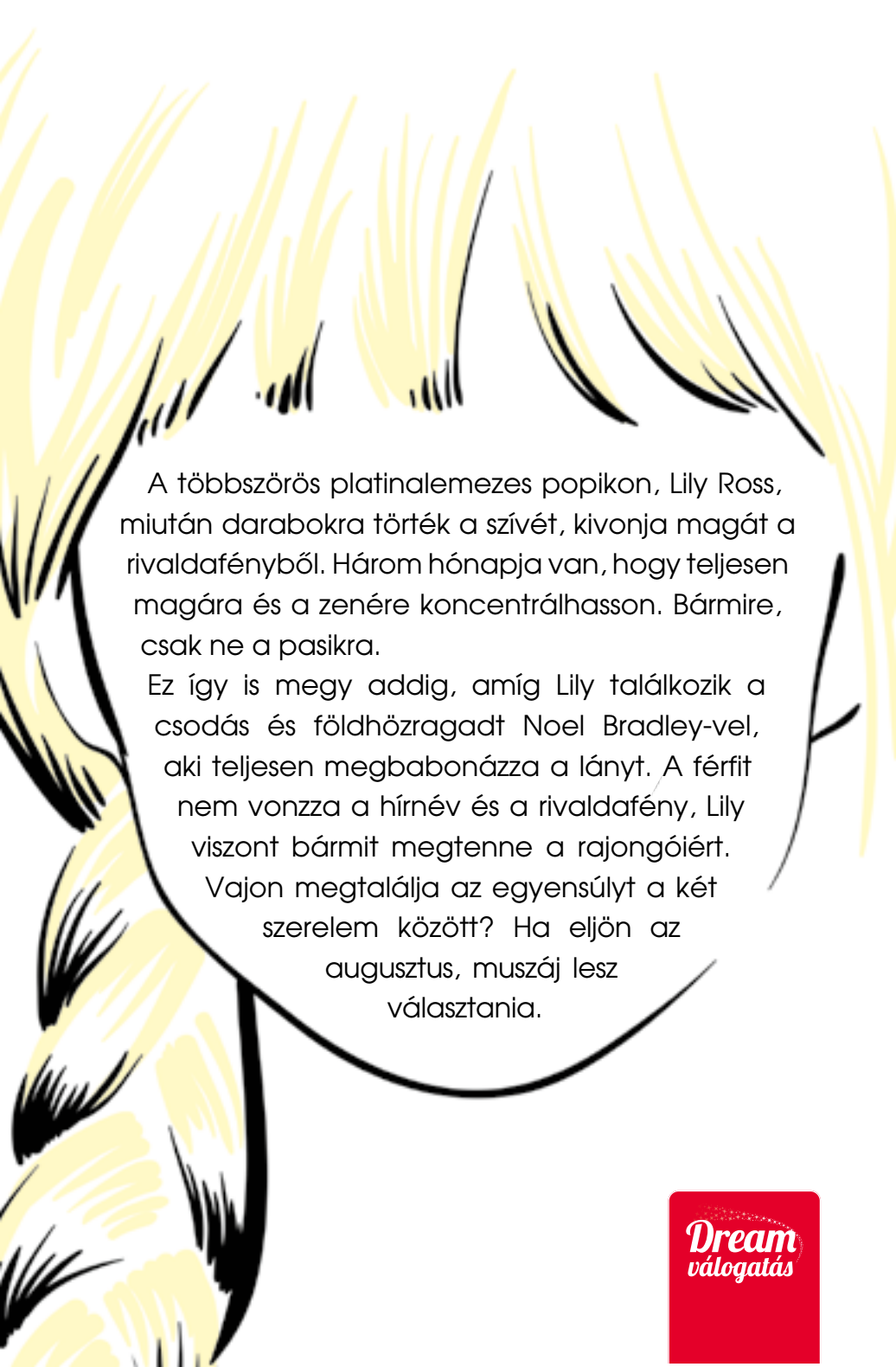

Sing

Vivi Greene

Dream
válogatás

A többszörös platinalemezes popikon, Lily Ross, miután darabokra törték a szívét, kivonja magát a rivaldafényből. Három hónapja van, hogy teljesen magára és a zenére koncentrálhasson. Bármire, csak ne a pasikra.

Ez így is megy addig, amíg Lily találkozik a csodás és földhözragadt Noel Bradley-vel, aki teljesen megbabonázza a lányt. A férfit nem vonzza a hírnév és a rivaldafény, Lily viszont bármit megtenne a rajongóiért.

Vajon megtalálja az egyensúlyt a két szerelem között? Ha eljön az augusztus, muszáj lesz választania.

A többszörös platinalemezes popikon,
Lily Ross legnagyobb slágerei és fájdalmai
(mert a kettő egy és ugyanaz):

1. GYÖTRELEM

Amit akkor érzett, amikor az exe minden előzetes nélkül kitepte a szívét a helyéről.

2. SZELLEMEK

Mert igen, még a híres embereket is kísértik néha bizonyos pasik. És ez szívás.

3. AKIT A KÍGYÓ MEGMART

Folytatás: az a gyíktól is fél. Soha, de soha nem randizik többé színésszel vagy zenésszel.

a popkultúra megszállottja,
aki egy New England partjai melletti
kis szigeten tölti napjait.

Tudj meg többet a könyvről:
www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Siker, pénz, hírnév és csillogás. Bármennyire vonzó, azért vannak árnyoldalai is, és ezt Lily pontosan tudja. Vajon van esély arra, hogy újra megtalálja önmagát? Vivi Greene remekül írja le ennek folyamatait.”

Goodreads

„Az átlagos emberek számára ismeretlen az, hogy mit is jelent híresnek lenni. A szerző remekül ráérez, hogyan mutassa meg az olvasóknak ennek a különleges világnak az emberi oldalát.”

Barnes and Noble

„Egy megkapó szerelmi történet, melyben a zene és az érzelmek tökéletesen fonódnak össze. Egy ellenállhatatlan olvasmány.”

Amazon

„Zseniális könyv! Az egyik nagy kedvencemet juttatja eszembe, akinek imádom a csodás dalait, a stílusát és az egész lényét. Lily egy az egyben Taylor Swift.”

Bookevin

„Zene és szerelem: nagyon fontos és szükséges részei az életnek. A könyv tökéletesen világít rá, mit jelent, amikor az ember választás elé kerül.”

iBook Pile

Dream
válogatás

Vivi Greene

— részlet —

1.

92 nap a Mindörökké Lily Ross világtornéig

Június 12.

AZON AZ ESTÉN, amikor utoljára törik össze a szívem, egy csésze leves mellett történik az eset.

Az étterem, valami felkapott hely, amelyet Jed választott – én jobban örültem volna, ha hozatunk valamit – tele van vendégekkel, s a pincérnő egy lakályos kis sarokba dug el minket, egy óriásposzter alá, amelyen Audrey Hepburn a Colosseum előtt robog el egy moped hátsó ülésén. Jed szokatlanul csendes, de reggel háromhetes teltházas turnéra indul, úgyhogy ezt a stressz számlájára írom.

Amíg meg nem rendeli a levest.

Nem előételnek kéri, nem levest és valami mást rendel, még csak nem is egy tartalmas levest, mint a francia halászlé vagy a rákleves. Pusztán csészében szervírozott minestronét, és amikor megérkezik, kiderül, hogy csak paradicsomlé néhány furcsa répával.

Félreértés ne essék, *Jed Monroe*-ról beszélünk. Ugyanarról a Jed Monroe-ról, aki egy nagy halom palacsintát kebelez be, amikor én készítem a reggelijét, valahányszor a városban van. Ugyanaz a Jed Monroe, aki kéttucat Krispy Kreme fánkot (vagy hasonlót) kap be a turnébuszban, és mindezt egy egész csomag mentás Milano keksszel „öblíti le” egy ültében. Első alkalommal, amikor közös képet csináltak rólunk, a főcím valahogy így szólt: *A szépség és a Habó*. Jeddel kapcsolatban minden túlméretezett, leginkább az étvágya, úgyhogy a leves határozottan nyugtalanít. Emiatt töltöm az étkezés hátralévő részét azzal, hogy megpróbálom eldönteni: azért nem eszik, mert nyugtalan, vagy csak gyorsan le akarja zavarni a vacsorát.

Távozáskor feszült, ideges energiát érzek a szorításában, ahogy a kezemet fogja, amikor két iPhone-vakuvillanás között huncutul rámosolyog a rajongókra az étterem előtt, és a kocsiban, a kegyetlenül hallgatóg úton hazafelé.

– Azt hiszem, beszélünk kell – mondja, amint beállunk egy üres parkolóhelyre a lakásommal szemben, az utca túl-só oldalán.

Mintegy végszóra, lassan elkezdi fölemelkedni a térelváltató ablak. A sofőr kék szeme csalódottnak tűnik a visszapillantó tükörben, mielőtt eltűnik a sötétített üveg mögött.

– Beszélni? – Igyekszem palástolni hangomban a sértődöttséget. Emlékeztetni szeretném Jedet, hogy én egész este beszéltem. Ő volt az, aki beledurcáskodott a levesébe. De

inkább nagy levegőt veszek, és mosolygok. – Persze – mondom. – Beszéljünk.

Jed a tükörképét nézi az ablaküvegben, elhúzza tökéletes száját. Eszembe jut a megismerkedésünk estéje – egy éve találkoztunk, a menedzserem brooklyni loftjában rendezett partin. Terry ugyan váltig esküdözött, hogy nem akart összehozni bennünket, de mindmáig fogalmam sincs, miért volt ott Jed. Amúgy én sem akartam elmenni. Sammy rángatott oda könyörületből, alig egy héttel azután, hogy New Yorkba költöztünk Los Angelesből, miután Caleb meg én egyszer s mindenkorra kimondtuk, hogy vége. A szasimibár mellett őgyelegtem, és mindenkinek, aki meghallgatott, arról esküdöztem, hogy soha nem randizom még egyszer híres emberrel.

Ám akkor megláttam őt.

Jed egyedül volt a balkonon; úgy bámulta a város fényeit, mintha valami kódot pislognának, és ő meg akarná fejteni. Hatalmas alakja a korlát fölé hajolt, sötét sziluett a ragyogóan kivilágított híd előtt. Valahogy rögtön másmilyennek tűnt: mintha fölötte állna a bulinak, a céltalan káosznak, az üres fecsegésnek, a szórakoztatóipar nyomásának, hogy mindig a Következő Óriási Dolgot keressük. Csak néhány héttel korábban szerepelt a *Rolling Stone* címlapján, mégis... szinte „normálisnak” tűnt.

Tudtam, hogy nem kellene kimennem arra a balkonra. Tudtam, hogy bent kellene maradnom a melegben és a biztonságban, ott, ahol immunis maradhattam volna a hom-

lokába hulló hajára, a szégyenlős félmosolyára. De nem maradtam odabent. Kimentem, és szerelmes lettem. Már megint.

Öreg hiba.

– Azt hiszem, ez már nem működik – mondja most Jed. Mást is mond, olyan dolgokat, amelyeneket már korábban is hallottam: „időzítés”, „a prioritásai”, „a karrierje”.

Borostyánszínű szemébe nézek. Tudom, hogy ott van valahol az az ember, akiről úgy gondoltam, igazán megért. Ismeri ezt az életet, és tudja, miként segíthetjük egymást. Jed az első *férfi*, akivel jártam. Caleb, Sebastian – ők fiúk voltak. Jed idősebb náluk, idősebb nálam is, de többről van szó. Vele könnyű az együttlét, mert nem tréfál. Tudja, mit akar, és azt is, hogy miként érje el. Sose hittem volna, hogy egyszer elege lesz belőlem.

– Ez... ez hatalmas nyomás – mondja, tekintete hirtelen kemény és fókuszált. – Az én rajongóim örültek. A te rajongóid *teljesen* örültek.

Széditő, üres érzés kerít hatalmába.

– A rajongóim?

Egyvalamiben mindig egyetértettünk Jeddal: a rajongóink az elsők. Ők teszik lehetővé a számunkra, hogy azt csinálhassuk, amit csinálunk, és ha zűrösebb a bevásárlás az élelmiszerboltban, ha macerásabb egy kellemes sétát tenni a parkban vagy elkölteni egy nyugodt vacsorát egy étteremben, hát ezt az árat fizetjük érte. Ez bonyolultabbá tesz egy kapcsolatot, de mi megtaláltuk az egyensúlyt az otthon és

a szórakozás között, hogy elérhetőek legyünk, miközben éljük a magunk életét. Nem mindig egyszerű, de működik. Legalábbis a számomra működött.

Jed a halántékát masszírozza, ez beszédes jel: kimerült. Próbálom győzködni magam, hogy csak fáradt, egy jó alvásra van szüksége csupán. De ismerem Jedet. Ha eldöntött valamit, nincs visszaút.

– Azt hittem, képes vagyok rá, de nem megy – mondja.

Gombóc van a torkomban, rá akarok üvölni: *Miért adod fel? Minden a miénk lehet.* De egy részem, amit próbálok rejtve tartani, tudja, hogy Jednek igaza van. Végül is mi választottuk ezt. Zenét kell csinálnunk, el kell énekelnünk a dalainkat, és milliók előtt élni az életünket. Mi nem vagyunk átlagemberek.

Csak én vagyok az a bolond, aki nem hagy fel a próbálkozással.

Jed egy pillanatig fogva tartja a tekintetemet, talán sajnálatot vagy csalódottságot látok a szemében. De máris félrenéz, a mélységesen siralmas farmernadrágja zsebébe nyúl, s a tenyerembe csúsztatja a lakásom kulcscsomóját.

Három kulcs van rajta: egy vastag mágneses a kapuhoz, egy a lifthez, egy pedig a tetőterasz magánlépcsőjéhez. Tesztől kaptam ajándékba az *I ♥ NY* kulcstartót, mikor a városba költöztem, s ha belegondolok, hányszor adtam már oda a szívemet, az otthonomba, a világomba vezető kulcsot, beleszédülök. Ezt teszem újra meg újra – de nem elég. Én nem vagyok elég. A kulcsok visszajönnek, valaki más zse-

bétől melegen, én pedig bevágom őket a kisasztal fiókjába, az elkóborolt hajcsatok, tartalékelemek és egyéb elárvult tárgyak közé, amíg képes vagyok elfelejteni, mennyire fáj. A következő buliig, amikor meggyőzőm magam, hogy érdemes folytatnom a próbálkozást, kilépni egy másik teraszra, ahol a következő srác vár, és kezdődik előlről az egész.

Szívfacsaró csöndben szállok ki Jed kocsijából, bevágom magam mögött az ajtót, és nézem, ahogy a vörös féklámpa belevész a taxik és limuzinok tengerébe a Hudson Streeten. A ház falának dőlök, de nem veszem le az útról a szemem. Egy pillanatig úgy érzem, mintha álmodnék, mintha a valóságos énem még ott ülne mellette az autóban. Visszafelé tartunk a lakásához. Pingpongozunk, és megbeszéljük a turnéja jelenetlistáját. Elővesszük a menetrendünket, és kitálaljuk, mikor leszünk legközelebb ugyanabban a városban, nevetünk az őrült életünkön, azon, hogy milyen esztelenül nehéz megszervezni ugyanazokat a szabad estéket. Összebújunk Jed hatalmas franciaágyán, azon vitatkozunk, melyik rémes valóságshow-t nézzük, míg... végül elalszunk.

Fölcammogok a bejárati ajtóhoz, várom, hogy kibugygyanjanak a könnyeim. De semmi. Olyan, mintha elmozdult volna bennem valami, nem érzek mást, csak dermedtséget. Szokás szerint most fölrohannék, hogy megszagassam a gitáromat, és írjak a jegyzetfüzetembe. A hangosabb dalok áradnának először, hévvel és csapongón, majd a mélabús

balladák következnének, végül a *girlpower**-himnuszok. Kevesebb, mint egy hét alatt egy egész albumra való anyagot firkálnék le szalvétákra és jegyzetlapokra, az utolsó kudarcra ítélt kapcsolatom gyors és mocskos krónikáját, a csodás találkozástól a lángra lobbanáson át a „jobb lesz nekem nélküled”-ig.

Már megint.

Előre hallom, amint Sammy és Tess váltig hajtogatja, hogy nem én tehetek róla, hanem Jed. Ezúttal azonban nem vagyok biztos benne. Az összes eddigi kapcsolatomban – a mindent elsöprő, éveken és államokon átívelő nagy románcoktól a kis flörtökig, amik rövidebbek voltak ugyan, de semmivel sem kevésbé intenzívek – két dolog volt közös:

1. a tény, hogy vége lett;
2. és én magam.

Mégis, hány dalt írhat egy lány arról, hogy mennyivel jobb egyedül lenni, amíg csakugyan kezdi úgy érezni, hogy nincs más választása?

Elfordítom a tartalékkulcsot a zárban, belököm a nehéz ajtót. Kattanva csukódik mögöttem. Átvágok az előcsarnokon a szemétdobóhoz, és belehajítom a kulcsokat. Csörögve csapódnak egyik oldaltól a másikig, a végső puffanás megnyugtató hangjára várok. De csak a város zaklatott, fáradhatatlan zsongását hallom, a városét, amelyet nem érdekel, hogy hányszor esel szét.

* *Girl power* (a csajok hatalma): kulturális jelenség, az 1990-es években indult el a feminista ideológiából, a Spice Girls honosította meg a popkultúrában.

2.

92 nap a turnéig

Június 12.

JED EGY SEGGFEJ. – Tess érkezik Jeni's fagyaltszendvicssel, meg egy pici reklámgyufával a sarki bodegából.

A tetőterazon vagyunk. Innen West Village lámpafénytől csillogó macskaköveire meg a sötét Hudsonre látni, a folyón visszatükröződő fényekre.

– Egy hatalmas, szőrös seggfej – ért egyet Sammy. Velem szemben, az egyik sezlonon terpeszkedik, hosszú, eperszőke haja szétterül mögötte.

A teraszbútorokat anya vette, amikor itt járt látogatóban az ősszel, még mielőtt hivatalosan beköltöztem volna. Egyikünknek sem volt fogalma arról, hogy a „terasz” egészen mást jelent New Yorkban, mint Los Angelesben, vagy Odahaza, Wisconsinban. Szinte képtelenség átpréselni magad az egyforma üvegasztalok, a rusztikus lámpások meg a széles cserepekbe ültetett páfrányok között anélkül, hogy meg ne botlanál.

– Mármint nem a segge szőrös – magyarázkodik Sammy –, bár valószínűleg az is. Én csak a tömérdek hajára gondoltam. – Egy cipősdoboz fekszik a két térde között, telis-teli képeslapokkal, fotókkal és egyéb, Jedhez fűződő ereklyékkel. Épp egy fényképalbumot lapozgat, én csináltattam Valentin-napra. – Nem tömérdek, hatalmas – fűzi hozzá.

A teraszt szegélyező párnázott padok egyikén ülő Tess bokán rúgja.

– Mi van? – vinnyogja a lábát dörzsölgetve Sammy. – Az nem titok, hogy rengeteg a haja. Egy egész tetűkolónia szaporodhatna benne.

Nevetek, pedig semmi kedvem hozzá. Ez az, amiért Sammy meg én óvodáskorunk óta a legjobb barátnők vagyunk. Bármit megtenne vagy mondana azért, hogy megnevettessen, még akkor is, ha ez rossz színben tünteti fel, ami egyébként – eszelősen hosszú lába, porcelánbőre és bizarrul fényes haja miatt – aligha volna lehetséges.

– Csak nem vagyok biztos benne, hogy elérkeztünk-e az este „mocskos duma”-részéhez – jegyzi meg unottan Tess, miközben a fülében lévő ezüstcsengő piercinget babrálja. – Még azt sem tudjuk, mi történt.

– Elmondtam már – horkanok fel, és csupasz térdemre húzom a kedvenc szürke kasmírszvetteremet. Ez volt az első szép darab, amit akkor vettem, mikor aláírtam a legelső lemezszerződésemet. Sammy segített kiválasztani egy Santa Monica-i butikban, és annak dacára, hogy az ujjá kinyúlt, a gallér körül pedig foszladozott, megtartottam.

– Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy azért szakítottál Jed Monroe-val, mert levest rendelt – mondja Sam. – De ha így volt, tutira megérdemelte. Na, erre gondolkodok... nézd csak meg ezeket! – Egy fotófülkében lőtt sorozatot vesz elő, néhány hónapja készültek, amikor rajongókkal futottunk össze. Én mindenféle lökött képet vágok, Jed azonban lebiggyeszi az ajkát, felvételtől felvételre egyformán és közönyösen rendezi el jókora, szemrevaló ábrázatát. – Belehalna egy mosolyba?

Fölsóhajtok.

– Ne próbáljatok feldobni.

Tess és Sammy összenéz, amolyan titkos, aggódó pillantásnak szánják.

– Bocs. – Sam megvonja a vállát. Visszateszi a fotósorozatot a cipősdobozba, és mellé rakja a gyufát.

– Ne sajnáld – kaffantja Tess.

Hirtelen fölpattan, barna haját összefogja a feje búbján, és felvillant egy friss alányírást, amitől kicsit punknak, kicsit kölykösnek tűnik. Tesset mindig dühbe hozza a szakítás, no, nem mintha ő maga sokat élt volna át. Azon a nyáron, mikor a gimi befejezése után megvallotta nekünk, hogy leszbikus, megkönnyebbültem, mert arra gondoltam, végre megnyílik a csajokkal kapcsolatban, akikkel randizik. Tévedtem. Amennyire tudom, sosem volt néhány hónaposnál hosszabb kapcsolata. Az ő névjegye a függetlenség, ahogy az enyém a szerelembe esés.

Makacsul rázom a fejem.

– Elegem van ebből.

– Akkor indulás szórakozni! – rikkantja Sammy, miközben fölül. A „menjünk szórakozni” Sammy mantrája. Ha létezne „bulizd ki magadból a gondjaidat” posztgraduális képzés, már régen PhD-fokozata lenne.

– Nem – mondom. – *Ebből* van elegem. – Dühösen intek a cipősdoboz felé. – Nem akarom továbbra is ezt csinálni magammal. Lapátra tesznek, és eljátszom, hogy nekem jobb így. Dalokat írok, hogy mennyivel erősebb vagyok egyedül. És ha velem van a baj? Ha ez az igazság? Mi van, ha az a végzetem, hogy egyedül legyek? – A hüvelykujjam körmét rágom, ez a legrégebbi és legrosszabb szokásom.

– Ne röhögtess – veti közbe Tess. – Az egyetlen baj veled az, hogy ami a pasikat illeti, förtelmes az ízlésed.

Égre meresztem a szemem.

– Bírtad Jedet – emlékeztetem. – Azt mondtad, sokkal jobb, mint... idézlek: „az ipar genyói”, akikbe rendszerint belezúgok.

– Ragyogó ajánlás – gúnyolódik Tess, majd komolyra vált. – Egyébként igazad van. Jed megbízható srác, és eszméletlenül jó zenész. Ti ketten, a karrieretek... szóval volt értelme ennek, de te egy üzlettársnál többet érdeemelsz. Megérdeemelsz valakit, aki az igazi valódat kapja, a lökött, csacska, bolondos Lilyt. Ezt keresed. Igaz?

Megrázom a fejem.

– Fogalmam sincs – felelem, miközben kinyújtóztatom a lábam, és fölnézek a csillagtalán égboltra. – Mindössze

annyit tudok, hogy belefáradtam a saját mottómba. Unalmas.

– A te mottód egy platinalemez a *Billboardon* – nevet Sammy, és ismét visszahanyatlik a szelontra. – Most nem adhatod fel.

Tess ismét bokán rúgja, és a szemét forgatja.

– Nem erre gondol, Samantha.

– Nem tudom, mire gondolok – mondom frusztrált sóhajjal.

– Van egy ötletem. – Tess közelebb fészkelődik hozzám a padon. – Tűnjünk el innen.

Sammy már nyúl is a szandálja után.

– Nem, nem arra gondolok, hogy most. – Tess összehúzza sűrű, sötét szemöldökét. – A nyáron.

– A nyáron? – Sammy zavartan néz. – Úgy érted, egész nyárra?

Dacosan nemet intek.

– Eszem ágában sincs visszamenni Los Angelesbe. Ahányszor csak kilépek a házból, olyan, mintha zombi exek temetőjében járnék.

– Egy szót sem mondtam Los Angelesről. – Tess szégyenlős mosolyt villant ránk. – Emlékeztek arra a házra Maine-ben, amit apám mindig kibérelt?

Bólintok. Sammy meg én tizenkét éves korunkban ismertük meg Tesst egy nyári táborban, a Michigan-tónál. A papája a tábor után minden évben visszavitte keletre,

egy düledező házacskába egy apró szigeten, a Penobscott-öbölben.

– Mi van vele?

– Hát nem sok – rántja meg játékosan a vállát Tess. – Azon kívül, hogy megvettem.

– Hogy mit csináltál? – visítja Sammy.

– Megvetted? – kérdezem. – Egy szóval sem mondtad, hogy házat akarsz venni.

Tess elmosolyodik.

– Pusztán azért, mert istentelenül sokat fizetsz nekem, amiért veled lógok, még nem vagyok köteles konzultálni veled az üzleti döntéseimről – feleli.

Elvörösödöm. Technikailag Sammy és Tess az asszisztenseim – ily módon tudtuk igazolni, hogy parkolópályára tették az életüket, és az enyémhez kapcsolódtak. Sammy elvégzett néhány szemesztert a Madisonon, mielőtt kimaradt, hogy kövessen engem először Los Angelesbe, majd az országot átszelve New Yorkba. Tess már akkor a NYU-ra járt, amikor idejöttem, de hamarosan úgy döntött, hogy kihagy egy évet. Mindketten makacsul állították, hogy ezt csak így lehet, én pedig tisztában voltam vele, hogy nem boldogulnék nélkülük. Ellenben utálok, ha pénzről beszélnek – az enyémről vagy az övékről –, még akkor is, ha csak viccelnek.

– Nem nagy szám – folytatja Tess –, csak egy házikó egy igazi halászfaluban. Azt hiszem, a változatosság kedvéért mindnyájunkra ráférne némi valóságos élet. – Tess rám néz, és immár milliárdszor azon csodálkozom, mitől olvas olyan

jól a gondolataimban. – Te mit gondolsz, Madár? Benne vagy?

Madár, eredetileg Pacsirta, néha Madárka: Tess ezt a nevet ragasztotta rám gyerekkorunkban, a táborban. Az évek során átvette a család meg a barátok, hogy megkülönböztessenek a *másik* Lily Rosstól, attól a Lily Rosstól, aki az újságok címlapján hirdeti a turnéit, albumokat jelentet meg, örökké a médiaciklon középpontjában áll, és akinek egyre kevésbé van köze énhozzám.

A tető szélének támaszkodva kinézek a városra. Rendőrautó szirénája hasít a levegőbe, úgy érzem, az egész testem megfeszül. Semmit sem szeretnék jobban, mint elmenni, elrejtőzni a világ egyik kellemes zugában, távol a fotósoktól, az interjúktól meg a stúdióbeosztásoktól. Ettől az egésztől.

– Remek ötlet – mondom vágyakozva, de ismerem ezt az érzést, és tudom, hogy úgysem tart soká. Holnap viszontátek az üzlethez: befejezésre vár egy album, az első kislemezek, a végtelen reklámozás, ősszel pedig a következő turném. Nincs idő sajnálni magam.

– De... – kezdi Sammy.

Elmosolyodom.

– Tudjátok, hogy ennyi időre nem vonhatom ki magam a munkából.

Tess összefont karra mered rám. Sammy a frissen festett halványrózsaszín körmét kémleli.

– Most mi van? – csattanok fel.

Mindketten úgy festenek, mintha többet akarnának mondani, de hallgatnak.

– Nem nagy ügy – fortyan fel végül Tess, és legyint. – Maradhatunk is. – Lehántja a papírt egy fagylaltszendvicsről, és lassan körbenyalja a csöpögő széleket. – A városban szép a nyár.

Az araszoló kocsik s a kószáló gyalogosok kaleidoszkópját szemlélem. Azért költöztem New Yorkba, mert úgy gondoltam, új kezdet lesz. Caleb után feszélyezett Los Angeles, mintha már túl jól ismerne engem. Tetszett, ahogy New York elszedített. Azt akartam, hogy felfaljon, elemésszen a város. Kábé egy hét alatt meg is tette.

Aztán találkoztam Jeddal. Nem kerestem ilyen gyorsan új kapcsolatot, de ez amolyan „előre eldöntött” ügy volt. Tökéletesen összeillett az életünk. Annyira egyformák voltunk. És Jed minden tekintetben olyan volt, amilyen én szeretnék lenni: sikeres, megállapodott, elismert, felnőtt. Tüstént imádtak bennünket így együtt. Ezt nem hagyhattuk ki.

Nekem azonban nem kellene már megint itt tartanom.

Hirtelen valami kibírhatatlan feszítést érzek a mellkasomban. Sarkon fordulok, Sammy sezlonjához megyek, és megállok a cipősdoboz fölött. Egyetlen szót sem kell mondanom, csak kinyújtom a kezem, és Tess már ott is terem a gyufával. Meggyújtok egyet, Sammy pedig kezembe adja a fotófülkében készült sorozatot. Megbillentem a gyufaszálat, amíg a láng nyaldosni kezdi az első fotó fényes szélét.

– Jó móka volt, de vége, pont – mondom el a butácska rigmust, amelyet Sammytől loptam, ő szokta dűnnyögni, hogy túljusson a gimis szakításain. Akkoriban én nem jártam senkivel.

Nem engedem el az égő fotót, nézem, amint Jed ábrázata deformálódik, összeolvad az enyémmel, mígnem egyetlen narancsszínű lánggá válik az egész.

3.

91 nap a turnéig

Június 13.

RAY AZ EGYIK FEKETE Escalades mellett várakozik, mindkét kocsit az Equinox hátsó bejáratánál parkol. A készítés dacára, hogy hosszú hetekre begubózzam az ágyba, ma reggel elrángattam magam az „annyira korai, hogy törvénytelennek kéne lennie” magánedzésre Leonnal. Intervallumedzés, ami következetesen lekvárt csinál az alsótestemből. Jellemzően brutál volt, de jót tett, mert elvonta a figyelmemet, és a kocsit felé közeledve még valami mosolyfélét is sikerül megeresztenem.

– Micsoda fegyverek – ugrat Ray.

Fölhúzó a retro selyemblúzó ujját, és megfeszítem vékony, ámde izmos karomat – mindig így bolondozunk edzés után. A biztonsági csapatomból Ray a legrégebbi és a kedvenc testőröm. Amolyan bátyóféle, már ha a bátyád ex-SEAL-es a haditengerésztől, és akkora a bicepsz, mint

egy görögdinnye. Nyitva tartja az ajtót, amíg beszálok, a táskámat magam mellé dobom az ülésre.

– Helló, K2 – biccentek Kevinnek. Amióta New Yorkba költöztem, ő az állandó sofőröm. Ray csapatában van egy másik Kevin, ezért hívjuk őt K2-nek.

– *M'lady* – K2 meghajlást imitál. Bronxban született, de olykor angol akcentust színlel.

Zümmög a telefonom, Terrytől jött e-mail. Ma délutánra hivatalosan lefoglalták a stúdióidőt. Megrándul az arcom. Az utolsó simításokat kellene elvégezni az új albumon. Csakhogy a foglalás még tegnap történt, a szakítás előtt. Most képtelenségnek tűnik az ötlet, hogy ezekkel a dalokkal töltsen az időmet, a dalokkal, amelyeken az elmúlt hat hónapban dolgoztam. Tizenkét dal, mindegyik Jedről szól, a hiányzó mozaikdarabomról, a valóra vált álmairól.

Az album címe, bármennyire hihetetlen: *Mindörökké*.

– Kell egy löket – mondom K2-nek. Kódolt nyelvünkön ez annyit tesz: ha azonnal nem jutok egy csésze kávéhoz, vörös DEFCON-riasztás várható.

K2 bólint, és tökéletesen navigál a közlekedési káoszban. Figyelem, amint a visszapillantó tükörben cikázó tekintete a legközelebbi Starbucksot keresi. Egy pillanatra elkapom a tükörképemet. Nem annyira vészes, mint képzeltem, de mély, sötét karikák éktelenkednek a szemem alatt, a bőröm száraz és színtelen, pedig miután az edzőteremben kijöttem a zuhany alól, kisminkeltem az arcomat. Úgy festek, mint aki nem aludt, és bizony néhány, viharos álmokkal teli órá-

tól eltekintve – azok is Jedről szóltak és kettőnkéről együtt, mintha mi sem történt volna – így is van.

Miközben K2 bepréseli a kocsit egy parkolni tilos helyre a Harmincharmadik utcán, a táskámba gyömöszölöm a telefont. Ray kiugrik a járdára, s egy pillanatig megfordul a fejemben, hogy beküldöm a rendeléssel. Nem tudom, képes vagyok-e kellőképpen összeszedni magam és szembenézni a rajongóimmal. A saját kávéért azonban én megyek – ezt az egyezséget akkor kötöttem magammal, amikor csakugyan elkezdett megváltozni a világom, mikor a saját hangomat kezdtem hallani minden rádióállomáson: *Ne hagyd fel a szokásos, normális dolgokkal.*

Tökéletesen tudatában vagyok, hogy köszönőviszonyban sincs a normálissal, amikor testőrök követik az embert, és összetódulnak, ahányszor csak megállok, de valahogy mégiscsak jobb érzés, mint a másik lehetőség. Nem számít, mennyire lesz irreális minden más, fontos elhinnem, hogy még mindig megtehetek bizonyos dolgokat önmagamért, akkor is, ha nevetségesen sokáig tartanak.

Kiszállok Ray után, együtt sétálunk a kávézóhoz. Mögöttünk összecsoódul a többi biztonsági ember, napszemüveges hústornyok, akik megpróbálnak elvegyülni a járdán nyüzsgő tömegben.

Ray nyitva tartja az ajtót, és belépek. Mint mindig, van néhány nyugodt pillanat, mielőtt elkezdenek villogni a telefonok, és megrohan a tömeg. Néha szeretem elképzelni, hogy az ilyen pillanatokban élhetek. Kimerevítem és elnyúj-

tom őket. Ma néhány bátorító lélegzetvétellel használom fel, gondoskodom róla, hogy a szomorúság minden nyomát mélyen eltemesse a könnyed gondtalanság látszata.

A sor vége felé indulok, amikor három visítózó kislány szalad hozzám az ablaktól. Édesanyjuk a nyomukban, iPhonok készenlétben, én pedig mosolygok, és megkérdem a nevüket. Egyikük pólóján felirat díszel: „Greeley tornacsarnok”, és elmesélem neki, hogy valamikor olimpiai ábrándokat kergettem.

– Ma már egy cigánykerékre se vagyok képes – vallom be, mire a kislányok kuncognak.

Miután sokféle felállásban szelfiztünk, a mamájuk szelíden másfelé tereli őket, én meg közelebb araszolok a pulthoz. Kábé húsz perccel, tizenkét fotó-hadművelettel és egy fél jeges Coffee Americanóval később megadom Raynek a jelet – diszkréten meghúzom a fülbevalómat –, és tüstént tiszta egy ösvény az ajtó felé. Már majdnem sikerül kijutnom a hideg, légkondicionált helyiségből a város ragadós melegébe, mikor egy csaj bukkan fel a pultnál, olyan egyetemista korú, talán valamivel idősebb, és a nevemet kiáltja.

Meleg mosollyal fordulok felé, készen rá, hogy bármit aláírok, amit az orrom alá dug, ám akkor meglátom kezében a méregdrága kamerát. Elképzelhető, hogy fényképezést tanuló főiskolás, viszont felismerem szemében a fókuszált, számító tekintetet. *Paparazza!*

– Jed hol van? – kiáltja, majd megismétli: – Hol van Jed?
– Gyakorlatilag már Ray könyökét karmolja, hogy a látóterében tartson.

Viszketés fog el, a bejárat felé sietek, a lány azonban vilámgyorsan megkerüli Ray-t, és előrenyomja a fényképezőgépét.

– Úgy hallottam, szakítottatok. Ez igaz? Mi történt a *Mindörökkével*?

Kalapál a szívem, arcomról lefagy a mosoly. Zavart suttogás fut át a tömegen, és titokzatos módon megváltozik körülöttem az energia, akár a levegő elektromos töltése vihar előtt.

Az ajtó felé nyúlok, de valahogy rosszul mérem föl a távolságot. Megbotlom egy szemétláda sarkában, s mielőtt észbe kapnék, Ray hiába terem ott mellettem, túl késő: elvágodom – a lábam még mindig gyöngö a reggeli edzéstől.

Féktelen pánikba fordulnak a suttogások, amikor elterülök a linóleumpadlón, és érzem, hogy körülzár a tömeg. Becsukom a szemem, mély lélegzetet veszek, és meghallom a fényképezőgép semmivel sem összetéveszthető kattánását. Tudom, hogy föl kellene állnom. Tudom, hogy nevetnem kéne, elereszteni egy viccet arról, hogy én vagyok a világ legnagyobb kétballábasa, de nem megy. Ray vállába kapaszkodom, miközben talpra segít, és leszegem a fejem, mikor végre ki tudok menni az ajtón, ki a járdára, és bezuhanok a kocsiba.

K2 elindul a járda mellől, néhány gyors irányváltoztatás, és máris a West Side-i úton száguldunk. Egyik oldalon a folyót látom, a másikon a felhőkarcolókat. A légzésem kezd normalizálódni, de még mindig csapdában érzem magam.

Ennek nem így kellett volna történnie. Rendes körülmények között, szakítás után vágyom a külső világgal való kapcsolatra. Az segít át rajta, ha a rajongóim között vagyok, ha beszélgetek velük, ha érzem az energiájukat. Az adja az ösztönzést, hogy visszatérjek az íráshoz, kiaknázzam és birtokoljam a szívfájdalmamat. Hogy legyűrjem és kiírjam magamból – új dal, új album, új tapasztalat.

Most azonban olyan érzésem van, mintha kifacsartak volna.

Környezetváltozásra van szükségem. Egyedül kell lennem. Hallanom kell a saját gondolataimat.

Előveszem a telefont, végigpörgetem az üzeneteimet, egy nemrég küldött csoportos SMS-t keresek. Ám aztán meggondolom magam, és villámgyorsan üzenetet írok Tessnek meg Sammynek: *„Vakáció kell. Ki van benne?”*

4.

90 nap a turnéig

Június 14.

– HOL VAGYUNK?

Kinyitom a szemem, ködös tekintettel pislogok ki a hátsó ülés ablakán. Valahol Maine államban, Portland környékén alhattam el, mikor az előttünk haladó kocsiban Ray meg a fiúk ragaszkodtak hozzá, hogy álljunk meg, és kapjunk be valamit.

Tess befordul egy hosszú, keskeny parkolóba, s az óceán felé kormányoz bennünket. Úgy tűnik, mintha továbbhajthatnánk a víz fölött húzódó rozoga mólóra, egyenesen bele a halványkék látóhatárba. *Várj csak, amíg ezt elmesélem Jednek*, gondolom, aztán hirtelen ismét érzem Jed elvesztésének a fájalmát. Azt kívánom, bárcsak ki tudnám törölni a memóriámból a nevét, az arcát, a létezését.

– Megjöttünk! – jelenti be Tess, és kikapcsolja imádott Priusa, vagy ahogy szeretetteljesen ő nevezi, Pree motorját.

Hármunk közül csak ő vezet rendszeresen, ami elég iro-
nikus, ugyanis ő az egyetlen közülünk, aki egész életében
New Yorkban élt. Pree volt az első komoly vásárlása, és
biztos vagyok benne, hogy jobban ragaszkodik hozzá, mint
valaha is bármilyen emberhez.

– Tényleg? – Sammy szórakozottan pillant fel a telefon-
járól, hogy szemügyre vegye az álmos kikötőt meg a népte-
len parkolót.

Kocsiajtó csapódik. Látom, amint Ray hosszú léptekkel
közeledik felénk a járdán, sehogy nem illik a képbe a fe-
kete pólóban, az élére vasalt, khaki színű nadrágban meg
a tükrös Ray Bannel. Megfogja az utasoldali ablakot, és
bekukucskál. Jómagam a hátsó ülésen elterülve nyújtóz-
kodom.

– Jól vagy?

– Most ébredtem fel – ásítom. Évek óta ingázom szál-
lodoszobákból buszokhoz meg repülőgépekhez, ezért bár-
hol képes vagyok elaludni. Először nehéz volt, de rájöttem
a nyitjára: összehúszom magam valami kitekert testhelyzet-
be, egy tréningfelsőt dobok a fejemre, és másodperceken be-
lül elalszom. Felülök, és egy kis narancsszínű pormaszatot
fedezek fel Ray inggallérján

– Sajtos snack? – találgatok.

– Vacak. – Ray felsóhajt, majd jókora hüvelykujjával le-
söpri a morzsát.

Elmosolyodom.

– Befújlak Lorinál. – A felesége dietetikus, és igencsak kemény kézzel fogja. A sajtos snack nem szerepel az étkezési tervben.

Ray a szemét meresztgeti, majd a Napba hunyorog.

– Hol van már a komp?

A sziget háromnegyed órás hajóútra van a partvidéktől, ami először aggodalommal töltött el. Vajon milyen lesz az óceán közepén vesztegelni stylistok, szoros időbeosztás és események nélkül?

Most azonban nem tűnt eléggé távolinak.

– Gondolom, késik – jegyzi meg a rádióval babrálva Tess. Nem veszi le a gyújtást, de a lábával kilöki az ajtót. – Legalább megebédelhetünk. Itt kapható a világ legjobb csirkesalátája – mondja, majd kiszáll a kocsiból.

Sammy zsebre vágja a telefonját, ő is kikászálódik az autóból, haját kócos kontyba húzza a feje búbján.

Tess a dombtetőn álló csöndes kávéház felé biccent.

– Mit szólsz hozzá, Ray? Gluténmentes zsömle? Nuku majonéz?

Testőröm összefonja a karját széles mellkasán, és a lökhárítónak dől, amely láthatóan benyomódik a súlya alatt.

– Kávé – morogja. – Feketén.

Az ablakhoz nyomom a homlokom, és kinézek a vízre. Egy csapat sirály köröz az óceán felett, felröppennek és alábuknak, mintha táncolnának. Nem is emlékszem, mikor voltam utoljára ilyen közel a tengerhez. Los Angelesben a part rövid autóútnyira esett a házamtól, de mindössze

egyszer töltöttem ott egy hetet, mikor a *Kaliforniai karácsonyt* forgattuk az MTV-nek. Egyébként csak összerosódó tájkép volt, mikor naponta eljöttem a házamból, s amikor hazafuvaroztak.

Lemezlovas szagatott dumája bömböl a kocsi hangsróiból, majd hirtelen a *Te vagy itt* csendül fel. Ezt a dalt arról írtam, amikor egyszer Calebbel autóztgattunk Los Angeles környékén, és eltévedtünk. Még mindig megdobban a szívem, ha valamelyik számom első akkordjait meghallom a rádióban. Többsnyire szívmengető öröm ez, ma azonban inkább büntudatos bánat, mint amikor fülön csíptek, mert olyasmit csináltam, amit nem volt szabad.

A szüleimen kívül senkinek sem szóltam, hogy elhagyom New Yorkot. Megfordult a fejemben, hogy küldök egy SMS-t Terrynek, de biztosan megpróbált volna lebeszélni. Úgy döntöttem, majd akkor telefonálok neki, miután megérkezünk a szigetre, és elmagyarázom, hogy pillanatnyilag a távollét az egyetlen választási lehetőségem. Három hónap van a turnéig, pihennem kell előtte. Nem szabad megkockáztatnom még egy olyan jelenetet, mint a tegnapi. Terry nem lesz elragadtatva, ha meghallja, hogy ideiglenesen áttelepültem egy magányos szigetre, amely órákra, plusz egy hajóútra esik a civilizáció mindennemű csapdájától, de végül úgysis lehiggad.

Megszokásból kiveszem a mobilt a táskám külső zsebéből, és végigpörgetem a Jeddal folytatott régi üzenetváltásokat. Látom a magam szokásosan csöpögő, bő lére eresztett,

hangulatjelekkel teli üzeneteit, és az ő sietős válaszait: *ja; téged is; 'éjt.* Azt hiszem, ha komolyan belegondolok, észrevettem volna, hogy Jed ingerült és udvariatlanul kurta. De miért foglalkoztam volna ezzel? Még a múlt héten is közösen csináltunk meg egy egész napos rendezvényt a Central Parkban. Mindvégig ott volt mellettem, könnyedén átkarolta a derekamat. Úgy éreztem, sosem kaptam még ekkora támogatást.

A nyugodt vizet bambulom, azt kívánom, bukkanjon föl a hajó, és varázsoljon egy olyan helyre, ahol eljátszhatom, hogy valaki más vagyok.

* * *

– Isten hozott itthon!

Tess előráncigálja a csomagtartóból és a fűre pottyantja a táskáinkat. Lehámozom a lábam a ragadós ülésről, és kikászálódok a kocsiból, miközben Sammy felszökdecse a szűnyoghálós ajtóhoz, akár egy kerge vizsla.

A ház kicsi, dobozszerű, foghíjas zsindelyekkel meg egy verandával, amelyet szigetelőszalaggal összefoltozott szűnyogháló véd. A szegélyeken azonban friss a festék, és vidám bazsarózsasor övezi a kikövezett ösvényt a lépcsőig.

– Na, mit szóltok hozzá? – tudakolja Tess.

Követem a pillantását a látóhatár felé. A ház talán egyszerű, a hely azonban mesés. Sűrű köd kígyózik az óriási-ra nőtt örökzöldek között. Dagály utáni tócsák vize csillog

a füves lápon, mögötte az óceán sima és nyugodt, annyira kék, hogy szinte már fekete.

– Káprázatos – mondom.

A levegő egyszerre sós és édes, a lonc illata keveredik a csípős tengeri szellőkések szagával. A nagyszüleim élnek hasonló helyen. Az övéké tóparti ház Wisconsinban, de az „elmerülni a természetben” érzés ugyanolyan.

– Nem a Four Seasons – nevet Tess. Vállára veti a táskáját, és elindul a ház felé.

Ray lehajol, hogy felnyalábolja a bőröndömet, de leintem.

– Majd én – mondom. – Srácok, menjetek, és rendezkedetek be. Majd telefonálunk, ha készülünk valamire.

A szüleimmel kötött egyezséghez tartozott, hogy a fiúknak a városban kell megszállniuk egy B&B-ben. Amikor megyünk valahová, még elviselem, ha árnyékként követnek, de szóba sem jöhet, hogy hajnaltól alkonyatig egy testőr csapattal töltsen a nyarat. Ennek az utazásnak a lényege számomra éppen az, hogy újra normális átlagembernek érezzem magam, de egy csöppet sem normális, ha három tagbaszakadt testőr vizslatja minden mozdulatomat.

A ház alapos átvizsgálása után Ray ragaszkodik hozzá, hogy felhozza a bőröndjeimet a lépcsőn, s csak azután ül vissza a terepjáróba, és indul el hátramenetben a poros földúton.

Amint kinyitom a szűnyoghálós ajtót, tüstént a gyermekkorom nyaraiba katapultálok. Az ablakokon poros, koc-

kás függönyök, a nappali szoba sarkában fafűtéses kályha. Még a ház illata is olyan, mint a nagyszüleimé: naftalingolyócskák, meg a kályhában maradt hamu keveréke.

Tökéletes.

Sam és Tess az emeleten rendezkedik, fel-felnyögnek alattuk a régi padlódeszkák. Én a lépcső alján hagyom a táskáimat, és átsétálok a konyhán – világos, linóleumburkolatú helyiség, tapétázott falakkal. A konyha és a nappali között egy tolóajtó nyílik a verandára. A lépcsőn hagyom a szandálomat, és elindulok az ösvényen a víz felé.

Sammy nevetésfoszlánya lebeg a fuvallatban. Mély lélegzetet veszek, mert elfog a honvágy Madison, a nagyszüleim, az anyukám és a papám után. *Mindörökké* beszélek velük, de az egészen más. Nem ugyanaz, mint arra ébredni, hogy anya palacsintatésztát kever a konyhában, és a tűzhely melletti ébresztőórás rádióból halkán klasszikus zene szól.

Minden irányban vizet látok magam előtt. Csupasz talpam alatt a követ hosszú fű váltja fel, majd kavicsos parttá szélesedik az ösvény. Lehajolok, fölhajtom a farmernadrágom szélét, és belefúrom lábujjaimat a sötét, hűvös homokba. A hullámok időnként nekicsapódnak a szikláknak, elképesztő fehér permetet spriccelnek fölfelé.

Zsebemben zümmögni kezd a telefon, és nagyot ugrom. Előveszem, büntudatosan nézek a kijelzőre: Terry. Hangoosan kifújom a levegőt, fogadom a hívást, és fülemhez tartom a telefont.

– Szia! – üdvözlöm élénken és vidáman.

– Mi az ördög van, Lily? – vakkantja Terry. – Egész dél előtt küldtem neked az SMS-eket.

– Tudom – sóhajtom, miközben elhátrálok a talajhoz csapódó tajték elől. – Ne haragudj.

– Mi volt ez a tegnapi ügy? – kérdezi. – Jól vagy? Egy csomó anyagot letiltottam, de néhány fotó kijött. Elestél? Mi történt?

– Semmi bajom, Terry. Csak... Jed meg én szakítottunk. Ő fejezte be. Vége.

Rövid szünet. Elképzelem, amint Terry föl-alá járkál az íróasztala előtti szőnyegen, kibámul a sarokirodája ablakán, és lenyalt haját tépkedi.

– Sajnálattal hallom – mondja kimérten. – Azt hittem, ti... Mindegy. Most az a lényeg, hogy nyugodt maradj. Végezd a munkát, rendben? Senki sem csinálja meg ezt az anyagot jobban, mint te. Te vagy a talpra állás királynője.

Leroskadok a fövényre, az apró kavicsokba markolok, átrostálom őket az ujjaim között.

– Hát ez az – mondom halkan. – Lehet, hogy ezúttal nem megy.

– Mit akarsz ezzel mondani? Dehogynem megy. Úgy intézzük, hogy mindenhol ott legyél. Rádió, rendezvények, események, mindenütt ahol sűrőghetsz-foroghatsz, és felkészülhetsz az ősze.

Nagy lélegzetet veszek.

– Terry... – kezdem. – Kivettem egy kis szabadságot.

Terry nevet.

– Mégis miről beszélsz? Hová mentél? – Hallom a hangjába bekúszó pánikot. – Mi lesz a turnéval?

– A turné még áll – biztosítom. – De időre van szükségem... és távolságra. Nem tudok... új... új dalok kellenek.

Hosszú szünet.

– Terry?

– Lily... – szólal meg aztán óvatosan, mintha ló lennék, akit fél felingerelni. – Megértem, hogy ez mennyire nehéz neked. Tényleg megértelek. De azt hiszem, még mindig sokkos állapotban vagy. A *Mindörökké* gyakorlatilag dobozban van. Tökéletes. Néhány hét múlva megjelenik az első kislemezed. Mellesleg nincs idő. Nem tudsz írni, anyagot fölvenni, és egy új albumot promotálni három hónap alatt.

Zsibongást érzek a karomban meg a lábamban, ugyanazt a vibráló energiát, ami mindannyiszor elfog, amikor azt mondja valaki, hogy nem tudom megcsinálni, amit akarok.

– Nincs más választásom – felelem határozottan. – Nem állhatok ki a színpadra és énekelhetem el azokat a dalokat. Már hazugságok, én pedig nem akarok hazudni a rajongóimnak. Ha Jed meg én befejeztük, akkor a *Mindörökkének* is vége.

– Lily – fogja könnyörgőre Terry.

– Mennem kell – szakítom félbe. – Megígérem, hogy nem hagylok cserben. Csak... ezt meg kell tennem. Önmagamért kell megtennem. Viszlát, Terry.

– Lily!

Gyorsan bontom a vonalat, és felállok, leporolom a homokot a nadrágom ülepéről. Mély lélegzetet veszek, és a határtalan óceánt nézem. Tüdőmben friss a levegő, a víz – tömérdek és közönyös – makacs ritmust lüktet az ereimbe. A tengert nem érdekli, ki vagyok. Lehunyom a szemem, és rögtön érzem: semmi kétség, helyes volt idejönni.

Összezárt tenyeremben ismét rezegni kezd a mobilom.
Bzz bzz bzzzzzzzzzz.

Mielőtt lenne időm meggondolni magam, a fejem fölé lendítem a karom. Szabályos, magas ívet ír le a telefon, majd a sima felszín alá merül, és elnyeli a homályos, sötét öböl. Meddő rettegéssel várom, hogy kitörjön rajtam a pánik.

De csak szabadságot érzek.